

גם אחרי שהחזיק ביותר מ-50% של המניות, לא יכול היה נוני מוזס לשלוט

(המשך עממוד 7)

יותר הוא גם שאף להפוך לעורך ידעות אחד רווח, והוא הבין שהוא זקוק לתמיכתו של נוח.
את החלטתו של ורדי להיענות לבקשתו של נוח ניתן להסביר גם על רקע התחזקות מעמדו של אדם ברוך בעיתון. כמנהל הפרוייקטים המיוחדים, כשהוא הגיע לעיתון ביקש ממנו רב לשמור על יחסים טובים עם ורדי. הוא אף ייעץ לו, למען שלום בית, לצאת ביהר עם ורדי לעיתים ולאכול במיסעדות סיניות — על חשבון העיתון, כמו כן.

ציון צפירי, העולם הזה

דב יודקובסקי ודודי מנוסי הנאמנים רואנים לפרנסה

המיכתב יום כווננו רב, אולם לאחר מה שהוא ראה כ"בגידה" של ורדי, הוא לא ראה עצמו כמחוייב למיכתב. יותר מאוחר הוא הסביר למקורביו: "אם התארסתי לבחורה, ולפני הנישואין אני מגלה שהיא בוגרת בי — האם עלי להתחתן איתה?" הדימוי שבו השתמש יודקובסקי יכול ללמד משהו על עוצמת ההרגש המעורבת בעניין.
האווירה בבית ידעות הלכה ונערכה. מתחת לפני השטח החלה התמודדות בין מחנה נוח וורדי למחנה דב וברוך.

סיבוב רביעי

באוקטובר 1985 נהרג נוח מוזס בתאונת דרכים מחרידה כפתח המערכת. החרר שלו, הנמצא מול משרדו של יודקובסקי, נותר ריק.
אנשים שזוהו קודם לכן כמקורבים לנוח, החלו לעמוד בתור לחרר של דב. אחת העריקות שהרגישו את מישפחת מוזס הייתה זו של מירה אברך. נוני סיפר פעם, שלפני שאביו נהרג נהגה אברך, שלא היתה לה מכונת, לצאת לכל מקום עם הוריו. אחרי התאונה, היא ניתקה מגע עם פולה, והתחילה לצאת לכל מקום עם דב ולא. נוני סיפר על העריקה בכאב ובכעס. בשלב זה, העיתונאים כולם (למעט ורדי ומיספר קטן של תומכים, כמיוחד מלאשה) התקבצו סביב יודקובסקי. הם ראו לפרנסתם.
כמכתב לאחור, נראה שבנקודת זמן זו עשה דב טעות אסטרטגית עצומה: תיאורו, יכול היה לפנות לנוני, לאמץ אותו אל חזונו ולומר לו: מעכשיו אני אבדך, בוא שב לידי, תלמד את המלאכה, ובכך תוכל לקבל את ההגנה. נוני היה אז בן 33. במהלך כזה היה דב מבטיח לעצמו לפחות 10 שנים של מונופול מוחלט בשליטה, ולאחריהן שתופת בהנהגה ובכבוד עם ארם אסיר-תורה וידידות. הוא היה יכול ליהנות מכל הכיבודים האפשריים. תחת כל זאת, דב בחר במילחמות.

הוא שב והעלה את הרייטה לשנות את תקנון החברה, כדי להקים מועצת-מנהלים מטוררת שיתין ייצוג לכל בעלי-המניות. כדי לשנות את התקנון נדרש רוב מיוחס של 75 אחוז. מכיוון שקבוצת נוני התנגדה למהלך, והיה לה "בלוק חוסם" באסיפת בעלי-המניות, נפלה יוזמת דב. הוא כעס.
נוני ביקש ממנו רשות להיכנס לחדר של אביו, ודב סירב. הוא היתנה את הכניסה בקבלת השינויים בתקנון. הקרע עם נוני הלך והחריף.

כ"ו בינואר 1986, באסיפת בעלי-המניות, עלה על סדר-היום עניין מינוי דירקטור אלו וזהר ייצג את עורך מוסס. יהודה רסלר ייצג את מישפחת נופך-מוזס, ועמי אסנת את זאביק. את אורי קורת ייצגה עורכת-דין אלי מוניתי יחסית בשם אורלי זלצמן. יותר מאוחר

במהלך הזמן התחזק מעמדו של ברוך בעיני דב. אנשיו של יודקובסקי מספרים בלב חפץ שוורדי סובל מתיסמונת-הילד-היחיד, ולכן נלחץ מהתחזקות מעמדו של ארם, והחליט לבגוד בדב. מנקודת-מבטו של ורדי, לא היתה, כנראה, שום בגידה. מנקודת-מבטו של דב — צעדו של ורדי התפרש כנעיצת סכין בגב. כך או כך — חתול שחור ענקי עבר בין יודקובסקי לוורדי. דב השתמש מיספר רב של פעמים בתארים "בוגד" ו"כפוי טובה" בהקשר של ורדי.
בידיו של ורדי היה או מיסמך, חתום על-יד דב ונוח, שלפיו הוא ימונה לתפקיד מרכז המערכת עם פרישתו של אביו מהעיתון. את

הקרב על השליטה

56% ממניות-היסוד של החברה, ו-48% מהמניות הרגילות. אז הסתבר להם שהצירוף הזה אינו מספיק כדי לשלוט בחברה.

נוני וזאביק טענו, באמצעות עורכי-דינם, שאת הנהלת החברה — קרי: הדירקטורים — צריך לקבוע בהצבעה של בעלי מניות-היסוד.

ב-31.1.86, באסיפת בעלי-המניות, בחרו נוני וזאביק ברוב של 56% בזאביק כדירקטור, ושלו הודעה על מינויו לרשם-החברות.
כל שאר בעלי-המניות טענו באותה אסיפה שהנהלת החברה צריכה להיקבע בהצבעה של בעלי המניות הרגילות. הם קיימו הצבעה משלהם, וברוב של 52% מהמניות הרגילות בחרו בעודד מוזס כדירקטור, ושלו הודעה על מינויו לרשם-החברות.
רשם-החברות סירב תחילה לרשום את ההודעות ה"סותרות", אולם לאחר בירורים החליט להסתמך על עמדתו של הדירקטור הקיים, דב יודקובסקי, ולמנות את עודד כדירקטור שני.

קבוצת נוני-זאביק שקלה פנייה לבית-הדין המישפט כדי שגייסתם תתקבל, אולם לבסוף הוחלט לנסות להגיע לרוב גם במניות הרגילות של החברה, על-ידי רכישת חבילת מניות מאחד הגושים האחרים.
נוני וזאביק ניהלו מגעים עם קבוצת-מימי ועם קבוצת-קורת. על פי תקנון החברה, כל בעל-מניות שרוצה למכור מניות חייב להציע אותן לכל שאר בעלי-המניות. אם כולם מעוניינים ברכישה, יקבל כל בעל מניות את החלק היחסי שלו במניות העומדות למכירה. היה ברור שכל מכירה תביא לכך שלקבוצת נוני-זאביק יהיה רוב גם במניות הרגילות. מימי הציעה למכירה את 18 האחוז שהיא מייצגת תמורת תשיעה מיליון דולר, על פי ערך חברה בסך 50 מיליון דולר. קורת הסתפק בערך חברה של כ-46 מיליון דולר, והציע למכירה 6.7 אחוזים מהמניות הרגילות שברשותו תמורת 2.8 מיליון דולר. נוני וזאבי לא היסטו ומיהרו לגמור עיסקה עם קורת.

ב-29 באוקטובר 1986 בוצעה המכירה, שטרפה את הקלפים בחברה, ושהעניקה את השליטה לקבוצת נוני-זאביק. קורת הציע למכירה 190 מניות רגילות. כל השווי תפס הביתו עניין ברכישת החלק היחסי שלהם ממניות קורת. במניות-היסוד לא חל שנינו, אבל במניות הרגילות התחולל מהפך:

מנדל שרצקי (ע"י אורי קורת)	דב יודקובסקי	קבוצת נופך מוזס	קבוצת עודד	קבוצת זאביק	קבוצת נוני
0.3%	6.45%	20.4%	20.4%	20.4%	31.05%

בעיקבות מכירת-המניות של קורת זכתה קבוצת נוני-זאביק לרוב גם במניות הרגילות (כ-52%), ומאז היא שולטת בחברה ללא עוררין.

קבוצת נוני-זאביק לא מיהרה לממש את היתרון שלה באסיפת בעלי-המניות, ורק בסוף 1987 מינתה את נוני כדירקטור, במקומו של עודד מוזס.

בתחילת אוקטובר השנה, כשנוני וזאביק היו בטוחים שדב איבד במידה רבה את תמיכתם של העיתונאים, הם הפעילו את הרוב שלהם באסיפת בעלי-המניות, הדיחו את דב מהדירקטוריון והכניסו במקומו את זאביק. אם רק יוצא, הם יכולים להדיח מחר את דב מתפקיד עורך העיתון, ולמנות תחתיו את ורדי. נוני, כנראה, רוצה לעשות כן. השאלה הגדולה היא במה רוצה זאביק.

השולטת מתחילה ביהודה מוזס ובאשתו מרים. הם הבעלים הראשונים של אימפריות, ידיעות אחרונות. ב-1953 הועברו 50 אחוז מהמניות למיפלט-העבודה. ב-1956 נפטר יהודה מוזס. את כל רכושו העביר לאשתו מרים. עוד לפני מותו העביר כשיבעה אחוזים מהמניות הרגילות בעיתון לגיסו ולדודו מנדל שרצקי. 10 אחוז מהמניות מסר לבנו נוח.

ב-1959 חילקה מרים מוזס את המניות שהיו בידיה בין ארבעת בניה. בשלב יותר מאוחר רכשה המישפחה בחזרה את המניות ממיפלט-העבודה. המניות חולקו לארבעת הבנים. גם דב יודקובסקי קיבל מניות, בשל תרומתו לשיקום והצלחת העיתון. הנתח שנפל ברשותו היה קטן ועמד על שיבעה אחוזים בלבד. מכיוון שבאותן שנים הפסיד העיתון כסף, יודקובסקי לא חשב לערער על הקיפוח. רק שנים מאוחר יותר הבין את גודל הטעות. על פי תקנות החברה, שנוסחו לפני כ-40 שנה, יש לחברה מועצת-מנהלים, שבה מכהנים שני דירקטורים. למעשה, שנים כיהן נוח מוזס כדירקטור יחיד, כשלצידו פועל עורך-דין, שמילא תפקיד פורמלי בלבד. ליודקובסקי לא היה אינטרס להיות בדירקטוריון, משום שהוא ונוח החליטו ביניהם על כל הנושאים. רק בתחילת העשור הנוכחי, כשהתחילה מתיהות בין נוח מוזס לדב יודקובסקי, דרש דב להצטרף לדירקטוריון. נוח ניסה למנוע את הדבר, אולם בתמיכתם של מרבית בעלי-המניות מונה דב כדירקטור השני.

במשך השנים נפטר ארבעת האחים לבית יהודה מוזס. את כל מניות-היסוד של נוח ירש בנו ארנון ("נוני"). הוא גם מייצג את חבילת המניות הרגילות שהותיר אביו. את מניותיו של האח מאיר מייצג הבן זאב ("זאביק"), המעשם כאחראי על המחשבים בעיתון. את מניותיו של האח אלכסנדר מוזס מייצג בנו עודד, שהוא הבעלים של בית-הדפוס הגדול "גרפוליס". את מניותיו של האח ראובן ירשו האחים יצחק ורנני נופך-מוזס (שאימצו לעצמם את שם אמם, המדה נופך-מוזס, מייסדת "לאשה"). אשתו של יצחק ("יצחקלה"), מרים (המכונה "מימי"), מנהלת את ענייניהם העיסקיים. מנדל שרצקי, 92, עדיין בחיים, עד 120, והוא עובד ב"ידיעות אחרונות" כפקיד. את מרבית מניותיו (190 מתוך 200) העביר לרשות נכדו, אורי קורת, העובד מזה 12 שנה כמנהל-ייצור בעיתון.

זו היתה תמונת חלוקת המניות בין הגושים לאחר מותו של נוח, באוקטובר 1985:

מנדל שרצקי (ע"י אורי קורת)	דב יודקובסקי	יורשי ראובן מוזס	יורשי אלכסנדר מוזס	יורשי מאיר מוזס	יורשי נוח מוזס
	8	18	18	18	38
	7%	6%	19%	19%	29%

אחרי מותו של נוח, באוקטובר 1985, ביקש נוני לתפוס את מקומו של אביו בדירקטוריון החברה. לצורך זה נזקק לתמיכת בעלי-המניות. בתהליך הדרגתי נוצרה קואליציה של קבוצת נוני מוזס וקבוצת זאביק מוזס. יחד היו להם